

www.jolibre.com

© Del text: 2016, Maria Carme Roca i Costa

Autora representada per Silvia Bastos, S.L. Agencia literaria

© De les il·lustracions: 2016, Eva Sans

© D'aquesta edició:

2020, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Grup Promotor, S. L.

Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-16661-07-7

Depósito legal: M-39.135-2015

Printed in Spain

Quarta edició: maig de 2020

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

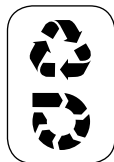
Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega,

Álvaro Recuenco i Laura Ruiz

Les matèries primeres utilitzades
en la fabricació d'aquest llibre són reciclables
i compleixen àmpliament amb la normativa
europea de sostenibilitat, economia circular
i gestió energètica.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública
o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització
dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu
fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO
(Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

Els mitjons de l'ogre

Maria Carme Roca

Il·lustracions d'Eva Sans

jollibre

*Per a l'Arnau Campassol i Fornaguera,
perquè aconseguixi tots els seus somnis.*

En Maties era un ogre que vivia al bosc. Com tots els ogres, feia molta pudor, sobretot de peus, que tenia molt grossos. Però ni de bon tros no era gegantí, sinó petit i rabassut. Tampoc no feia por, gens ni mica, perquè era molt amistós. No li agradava segrestar princeses i, encara menys, devorar criatures. Potser pensareu que no era un ogre com cal, i potser sí que teniu raó, però el cas és que en Maties era un ogre tranquil i força eixerit que col·leccionava mitjons.

9

En tenia de tota mena i de tots els colors, per a cada cosa i per a cada ocasió: mitjons per ballar, mitjons per passejar; mitjons per dormir, mitjons per presumir; de color lila, en tenia una bona pila, i de vermells, un munt de parells; de carabassa, per saltar a la bassa, de marrons, per menjar macarrons. I un cop al mes se'ls posava del revés. Com que tenia els peus molt grossos, li lluien molt, i com que era fredolic, en duia tot l'any, de llana ben gruixuda a l'hivern i de fil ben fresquet a l'estiu.

Cada matí, així que s'aixecava, pensava tot seguit: «Quins mitjons em posaré?»

Anava a la calaixera on els tenia desats, obria els calaixos i abans de fer la tria se'ls mirava satisfet.

—Avui, que és un dia festiu, me'ls posaré de color ben viu! —i se'n posava uns

de fluorescents que es veien d'una hora lluny.

Com feia cada dia, després d'esmorzar, plugués, nevés o ventegés, va sortir a passejar pel bosc.

Per si se us ha passat pel cap, no, en Maties no es dutxava, que l'aigua no és cosa bona per als ogres. Només es treia les llegendes i feia gàrgares, això després de tirar-se força pets per poder caminar més lleuger.

En canvi, sí que feia la bugada. I és que a en Maties li agradava dur els mitjons ben nets i polits. De tota manera, com que la fortor de l'ogre era tan i tan gran, cap dels seus parells de mitjons no perdia l'essència, per més que els rentés. Els de color morat sempre feien pudor de peix passat, i els de color verd, de formatge camembert. I a ell ja li estava bé.